

Joe **Abercrombie**

Cecelia **Holland**

Jim **Butcher**

Joe R. **Lansdale**

Lawrence **Block**

Sharon Key **Penman**

Megan **Abbott**

Melinda M. **Snodgrass**

Carrie **Vaughn**

Megan **Lindholm**

Brandon **Sanderson**

Lev **Grossman**

FEMEI PERICULOASE

vol. 1

George R.R. **MARTIN** & Gardner **DOZOIS**

NAUTILUS

Joe **Abercrombie**
Cecelia **Holland**
Jim **Butcher**
Joe R. **Lansdale**
Lawrence **Block**
Sharon Key **Penman**

Megan **Abbott**
Melinda M. **Snodgrass**
Carrie **Vaughn**
Megan **Lindholm**
Brandon **Sanderson**
Lev **Grossman**

FEMEI PERICULOASE

vol. 1

George R.R. **MARTIN** & Gardner **DOZOIS**

Traducere din limba engleză

FILIP-IOSIF COLUMBEANU

CUPRINS

Introducere de Gardner Dozois	7
Joe Abercrombie	11
<i>Halal desperado!</i>	13
Megan Abbott	37
<i>Sau m-a lăsat inima</i>	39
Cecelia Holland.....	67
<i>Cântecul Norei</i>	69
Melinda M. Snodgrass	103
<i>Mâinile care nu există</i>	105
Jim Butcher	141
<i>Bombardele</i>	143
Carrie Vaughn.....	207
<i>Raisa Stepanova</i>	209
Joe R. Lansdale.....	243
<i>În ring cu Iisus</i>	245
Megan Lindholm.....	283
<i>Vecinele</i>	285

Lawrence Block.....	335
<i>Știu cum să le agăț</i>	337
Brandon Sanderson	361
<i>Umbre pentru Tăcere în Codrii Iadului</i>	363
Sharon Kay Penman.....	423
<i>O regină în exil</i>	425
Lev Grossman	463
<i>Fata din oglindă</i>	465

CUPRINS

7	.....	Introducere de Gardner Dozois
11	.....	Joe Abercrombie
13	.....	Halal desperadol
37	.....	Megan Abbott
39	.....	Sau m-a lăsat în urmă
67	.....	Cecilia Holland
69	.....	Classical Novel
103	.....	Melinda M. Snodgrass
105	.....	Mămăie că nu există
141	.....	Jim Butcher
143	.....	Bombardă
207	.....	Carrie Vaughn
209	.....	Rain Stepanov
243	.....	Joe R. Lansdale
245	.....	În prag de iarnă
283	.....	Megan Lindholm
285	.....	Necare

HALAL DESPERADO!

Shy dădu pinteni calului, picioarele dinainte se îndoiră și, până să priceapă ce se întâmpla, își luă adio de la șa cu multă tristețe.

În timpul plutirii scurte prin aer avu răgaz să analizeze situația. N-avea chemare spre estimările rapide, iar solul ce se apropia de ea nu-i lăsa mai mult timp. Se strădui să se rostogolească, amortizând căderea – așa cum făcea în cazul numeroaselor sale ghinioane –, dar pământul o descolăci curând, îi arse câteva lovituri zdravene și o azvârli peste cap într-un mănunchi de buruieni uscate de soare.

Praful se așează.

A furat doar un moment, cât să-și tragă suflul. Apoi, încă unul, pentru a geme, pe când lumea înceta să se mai învâртеască, și un al treilea, ca să-și miște încet brațul și piciorul, așteptând junghiul dezgustător de durere care însemna că-și rupsese ceva și curând nenorocita ei umbră de viață avea să se piardă în asfințit. S-ar fi bucurat, dacă asta însemna că putea să se întindă în liniște, fără a mai fi nevoită să fugă. Nu o durea – cel puțin, nu mai tare decât de obicei. Cât despre nenorocita ei umbră de viață, încă-și mai aștepta judecata.

Se ridică în picioare, zgâriată și ciufulită, plină de praf și scuipând țărână. Luase multe guri de nisip în ultimele câteva luni, dar

o încerca presimțirea amară că aveau să mai urmeze și altele. Calul ei zăcea la câteva salturi distanță, cu flancul înspumat palpitând și picioarele din față înnegrite de sânge. Săgeata lui Neary i se înfipse în umăr, nu destul de adânc ca să-l omoare sau măcar să-l încetinească de îndată, dar îndeajuns pentru a-l face să sângereze puternic. În goana ei nebunească, pierderea de sânge îl ucisese la fel de sigur ca o săgeată în inimă.

Existase o vreme când Shy fusese atașată de cai. O vreme când – deși se socotea dură cu oamenii și de cele mai multe ori avea dreptate – simțise o blândețe ieșită din comun față de animale. Timpurile acelea însă erau de mult apuse. De-acum, în sufletul sau trupul lui Shy nu mai rămăsese multă tandrețe. Așa că lăsă calul să-și tragă ultimele răsuflări cu spumă sângerie, fără mângâierile mâinii ei liniștitoare, și o luă la fugă spre oraș, cam șchiopătând la început, dar încălzită tot mai mult de la efort. La alergări se pricepea din plin.

Poate că „oraș“ era cam mult spus. Consta din șase clădiri, iar denumirea de „clădiri“ era generoasă pentru vreo două sau trei. Niște colibe de bușteni, complet străine de unghiurile drepte, coapte de soare, spălate de ploaie și prăfuite de vânturi, strănse în jurul unui puț dărăpănat, cu pământ bătătorit în jur.

Cea mai mare cocioabă arăta ca o tavernă, un bordel sau un punct comercial, ori, cel mai probabil, toate trei la un loc. Deasupra ușii, o tăblie șubredă încă mai era prinsă de scânduri, dar numele de pe ea fusese șters de vânt, rămânând doar câteva dâre palide pe fibrele lemnului. Tot ce se mai întrezărea acum era: *nimic, nicăieri*. O luă în sus pe trepte, două câte două, în picioarele goale; scândurile vechi scârțâiau subțire, iar gândurile fierbeau în căutarea modului de a-și juca rolul odată ajunsă înăuntru, ce adevăruri să asezoneze cu ce minciuni, pentru cea mai credibilă rețetă.

„Niște oameni aleargă după mine!“ Se opri în ușă, gâfâind și dându-și toată silința să se arate mai mult decât disperată, fără efortul de a se preface în acel moment, ba chiar oricând în ultimele douăsprezece luni.

„Trei dintre ticăloși!“ Apoi – cu condiția ca nimeni să n-o recunoască după toate hârtiile pentru arestare: „Au încercat să mă jefuiască!“ Un fapt. Nu era nevoie să adauge că ea însăși furase banii de la o bancă nouă din Hommenaw, în compania acelor trei viteji, plus încă unul, prins între timp și spânzurat de autorități.

„Mi-au ucis fratele! Sunt îmbătați de sânge!“ Fratele ei era în siguranță, acasă, acolo unde și ea ar fi vrut să ajungă, iar dacă următorii ei erau beți, cel mai probabil băuseră spirtoase ieftine ca de obicei, avea să chițăie ea cu trilul acela mic din gât. Putea să triluiască foarte bine când avea nevoie, exersase până să ajungă la un sunet demn de a fi auzit. Și-i imagina pe clienți sărind în picioare, dornici să ajute o femeie la ananghie. „Și calul mi l-au omorât!“ Trebuia să recunoască, nu părea nemaipomenit de credibil ca vreun îns îndeajuns de înăsprit pentru a trăi acolo să fi putut avea accese cavaleresti, dar poate că măcar o dată soarta urma să-i servească o mână câștigătoare.

Se mai întâmplase.

Năvăli pe ușa tavernei, deschizând gura ca să dea drumul poveștii, și încremeni.

Înăuntru nu era nimeni.

Nu doar nimeni, ci nimic – și, al naibii de sigur, nicio mână câștigătoare. Camera comună era complet pustie, fără niciun fel de mobilier. O scară strâmtă și un balcon pe peretele din stânga, uși căscate în gol, la etaj. Raze răzlețe de lumină se împrăștiau prin numeroasele spărturi ale lemnăriei vechi, dinspre est, la răsărit. Poate doar vreo șopârlă care o tulea printre umbre – căci se găseau din belșug – și o recoltă bogată de praf, acoperind toate suprafețele și umplând fiecă colț. Stătu un moment pe loc, clipind, apoi se repezi înapoi prin tinda șubredă spre casa alăturată. Când împinse ușa, aceasta căzu imediat din balamalele ruginite.

Casa nici măcar nu avea acoperiș. Sau podele. Doar grinzi golașe, cu cerul rozaceu și nepăsător deasupra, și bârne îmbucate peste pământul de dedesubt, într-un totu la fel de pustie ca întinderea de pământ de-afară.

Respect pe
În timp ce revenea pe uliță, putea să vadă cu ochii neîmpăienjeniți de speranță. Niciun geam la ferestre sau măcar hârtie ceruită. Nicio frânghie lângă ghizdurile dărâmate. Niciun animal, în afara calului ei doborât, ceea ce nu era decât o confirmare în plus.

Exista doar cadavrul uscat al unui oraș, mort de mult.

Stătea în locul acela pustiit, ridicată pe vârfurile picioarelor desculțe, ca și cum ar fi fost gata s-o ia la fugă, dar îi lipsea destinația. Cu un braț își cuprindea trupul, în vreme ce degetele celorlalte mâini tremurau și zvâcneau în gol. Își mușca buza și respira repede, șuierător, prin strungăreață.

Chiar și după cele mai recente criterii, era un moment de prăbușire. Dar, dacă învățase ceva în ultimele câteva luni, era faptul că lucrurile se pot prăbuși întotdeauna și mai rău. Privind în direcția de unde venise, Shy văzu un nor de praf. Trei dâre mici, cenușii, în unduirea ținutului la fel de cenușiu.

– Of, la dracu', șopti ea, mușcându-și buza și mai tare.

Își scoase cuțitul pentru mâncare de la centură și șterse mica lamă metalică de cămașa murdară, de parcă dacă l-ar fi curățat, ar fi egalat cumva șansele. I se spusese că avea o imaginație fertilă, însă chiar și așa, îi era greu să-și imagineze o armă mai nevolnică. Ar fi răs, dar era gata să plângă. Dacă stătea acum să se gândească, în ultimele câteva luni petrecuse prea mult timp doar la un pas de plâns.

Cum ajunsese aici?

O întrebare bună pentru cine știe ce fată buimacă, nu pentru o tâlhăroaică pe capul căreia se ofereau patru mii de mărci. Halal desperado! Devenise expertă în partea cu disperarea, dar restul rămânea un mister. Tristul adevăr era că știa prea bine cum ajunsese acolo – la fel ca întotdeauna. Dezastrele se succedaseră atât de strâns, încât nu făcuse decât să ricoșeze printre ele, zburând de colo până colo ca un fluture de noapte prins într-un felinar. Iar cea de-a doua întrebare obișnuită o urma îndeaproape pe prima.

Ce futu-i mă-sa fac eu acum?

Respunde contu' mamei si cãti

Își supse burta – nu că ar mai fi avut prea mult de supt în ultima vreme – și scoase de băieri punga; monedele dinăuntru au zăngănit cu acel sunet deosebit pe care-l produc numai banii. Două mii de mărci în argint sau cam pe-acolo. Ai crede că într-o bancă se găsește mult mai mult – le spuneau deponenților că aveau mereu la îndemnă cincizeci de mii –, dar reieșea că nici în bănci nu poți avea mai multă încredere decât în bandiți.

Vârî mâna înăuntru, scoase un pumn de monede și aruncă banii de-a latul uliței, lăsându-i să lucească în praf. O făcuse la fel cum făcea cele mai multe lucruri de la o vreme-ncoace – aproape fără să știe de ce. Poate-și prețuia viața, chiar dacă era singura, cu mult peste două mii de mărci. Poate spera ca următorii să ia doar arginții și s-o lase în pace, deși, încă nu se gândise ce-avea să facă după ce rămânea singură în orașul ăla mort – fără cal, fără mâncare, fără nicio armă. Era clar că nu-și pregătise un plan, în niciun caz unul care să reziste prea mult. Planurile șubrede fuseseră dintotdeauna una dintre marile ei probleme.

Împrăștia banii ca și cum ar fi aruncat semințe pe pământul din ferma maică-sii, la o depărtare de mile și ani și o duzină de morți violente. Cine-ar fi crezut că urma să-i ducă dorul? Să-i fie dor de casa săracă lipită, de hambarul prăpădit și de gardurile care mereu trebuiau să fie reparate? De vaca încăpățânată care nu dădea niciodată lapte și de fântâna la fel de încăpățânată care nu dădea nicicând apă sau de pământul și mai încăpățânat pe care creșteau numai buruieni. De sora și fratele ei mai mici, încăpățânați și ei. Până și de Mielu cel mătăhălos, plin de cicatrice și slab de minte. Ce n-ar fi dat Shy acum să audă iar vocea ascuțită a mamei sale ocărând-o! Smârcâi cu putere prin nasul care o durea, la fel cum o usturau și ochii, pe care și-i șterse cu dosul manșetei destrămate. N-avea timp de amintiri lacrimogene. Acum putea să distingă călăreții, ca trei pete negre, sub acele inevitabile dâre de praf. Azvârli punga goală, alergă înapoi spre tavernă și...

– Ah!

Respect pe

Sări peste prag, zgâriindu-și talpa goală a piciorului într-un cui. Lumea nu-i decât un bătaș rău și al naibii, se știe. Chiar și când cele mai mari ghinioane amenință să-ți cadă-n cap, cele mici tot mai profită de orice ocazie ca să te înțepe. Cât își mai dorea să fi apucat să-și ia cizmele... Măcar să păstreze o fărâma de demnitate. Dar avea ceea ce avea, și nici cizmele, nici demnitatea nu erau pe listă; nici o sută de mari dorințe nu prețuiău cât un fapt concret, oricât de mărunț – cum obișnuia Mielu să turuie plictisitor la ea, ori de câte ori îl ocăra, pe el, pe mama lui și rostul ei în viață, și jura că-n dimineața următoare avea să plece.

Shy își amintea cum fusese pe-atunci, și-și dorea să fi avut acum prilejul de a o pocni în mutră pe acea puștoaică. Dar nu putea decât să-și tragă sieși un pumn – după ce scăpa din încurcătură.

Mai întâi, avea de împărțit o procesiune întreagă de pumni altora.

Urcă grăbită scara, șchiopătând puțin și înjurând mult. Când ajunsese sus, văzu că lăsase urme de sânge pe fiecare treaptă. Începea să se simtă al naibii de amărâtă din cauza acelei dăre ucigătoare ce ducea drept la talpa ei, când, în ciuda stării de panică, se strecură ceva asemănător cu o idee.

Porni pe balcon, având grijă să-și apese bine piciorul rănit pe podele, și intră într-o odaie părăsită din capăt. Apoi, își ridică piciorul, strângându-l cu putere într-o mână ca să oprească sângerarea, se întoarse pe același drum, sărind pe celălalt picior, și coti pe ușa primei camere din capul scării, unde se ascunse în întuneric.

Un efort jalnic, fără îndoială. La fel de jalnic ca picioarele ei desculțe, prada de două mii de mărci și marele ei vis de a ajunge înapoi acasă, în closetul pe care abia așteptase să-l părăsească. Slabe șanse ca acei trei nemernici să se lase păcăliți, oricât erau ei de proști. Dar ce altceva ar fi putut să facă?

Când ai șanse prea mici, nu-ți mai rămâne decât să joci pe mize mari.

Respect pentru oameni și cărți

Îi ținea companie numai propria ei respirație, răsunând cu ecouri reverberate în pustietatea clădirii, gâfâitoare când sufla, întretăiată când inspira, străbătând aproape dureros gâtul, până-n piept. Respirația unei ființe speriate, aproape în punctul de a face pe ea, și în pană totală de idei. Pur și simplu, nu putea întrezări nicio cale de ieșire. Dacă ajungea vreodată înapoi la ferma aia, avea să sară jos din pat în fiecare dimineață și să danseze-n loc, să-i răspundă mamei sale cu câte un sărut la fiecare sudalmă și niciodată să nu se mai răstească la sora ei sau să-și mai bată joc de Mielu că era un laș. Își jură să facă așa, apoi își dori să fi fost genul care-și respectă jurămintele.

Auzi de-afară zgomote de cai, se furișă la o fereastră de unde se vedea parțial în uliță și privi în jos cu tot atâta prudență ca și cum s-ar fi uitat într-o găleată cu scorpioni.

Veniseră.

Neary purta pătura aia veche și murdară, încinsă pe mijloc cu o tulpină de viță. Părul îi stătea zburlit în toate direcțiile. Într-o mână ținea căpăstrul, în cealaltă arcul cu care trăsese în calul lui Shy, iar de cingătoare îi atârna o secure cu lama la fel de grijului curățată pe cât de respingătoare era persoana lui. Dodd își trăsese pe ochi terfeloaga de pălărie și stătea călare, chircit, cu umerii strânși și încordați, poziție pe care o lua întotdeauna când se afla în preajma fratelui său, ca un cățelandru care așteaptă o scatoalcă. Tare i-ar mai fi plăcut lui Shy să-i ardă una chiar atunci neghiobului ăluia necredincios. Una, doar așa, ca pentru început... și mai era și Jeg, care se ținea în șa drept și maiestuos ca un domn, cu fracul lui lung și roșu ale cărui cozi se desfăceau peste crupa calului și cu jobenul despre care credea că-l făcea să arate ca un ditamai personajul, proțăpît pe cap, puțin strâmb, ca hornul unei ferme părăginite. Privea clădirile cu nelipsitul său rânjet flămând pe chip.

Dodd arată spre monedele risipite pe pământul din jurul fântânii, sclipind în soare pe ici, pe colo.

- Ne-a lăsat banii.

— Așa se pare, confirmă Jeg, cu un glas la fel de dur pe cât de moale era al fratelui său.

Shy îi privi cum descălecau și-și priponeau caii. Nu se grăbeau deloc. Parcă s-ar fi scuturat de praf după o partidă de călărie, așteptând cu nerăbdare o serată plăcută într-o companie de calitate. N-aveau motiv de grabă. Știa că Shy era acolo, știa că n-avea să plece nicăieri, și mai știa și că nu putea primi niciun ajutor – cum și ea știa.

– Jigodii... șopti Shy, blestemând ziua când se înhăitase cu ei.

Dar cu cineva tot trebuie să te însoțești, nu? Și nu poți alege decât din ce ți se ivește.

Jeg își întinse spatele, smârcâi prelung pe nas și scuipă cu desfătare, apoi își scoase spada. Spada aceea de cavalerie, curbă, cu garda sofisticată, de care era așa mândru, spunând că o câștigase într-un duel cu un ofițer al Uniunii – dar Shy știa că o furase, precum toate lucrurile pe care le avusese vreodată. Cum își mai bătuse joc de el în legătură cu spada aia prostească...! Totuși, acum n-ar fi deranjat-o s-o aibă la îndemână, iar Jeg, doar cuțitul ei pentru masă.

– Fum! mugi el, iar Shy tresări. Habar n-avea cine-i scornise acea poreclă. Cineva ghiduș o scrisese pe notele de arestare, iar acum toți o numeau așa. Datorită obiceiului său de a dispărea ca fumul, probabil. Deși un motiv putea să fie și că putea asemenea fumului, le stătea oamenilor în gât și se lăsa purtată de vânt.

– Vino aici, Fum! izbi glasul lui Jeg fațadele moarte ale caselor, iar Shy se retrase și mai mult în întuneric. Ieși afară și n-o să te caftim așa de rău ca atunci când te-om găsi noi!

Atâta despre speranța că aveau să ia banii și să plece. Voiau și prețul pus pe capul ei. Își apăsă limba în strungăreață, murmurând:

– Muiangiilor.

Există un soi de oameni care, cu cât le dai mai mult, cu atât îți iau mai mult.

– Trebuie să mergem după ea, îl auzi pe Neary spunând, în tăcerea care se lăsase.

Respectiv, pentru oameni și cărți.

- Hai!

- Ți-am zis eu c-o să trebuiască să ne ducem după ea.

- Atunci, cred că te piși în nădragi de bucurie, cu gându' la ce-o să urmeze, hai?

- Io doar ziceam că tre' să mergem după ea.

- Atunci, nu mai repeta ca o moară stricată și fă-o.

Glasul lingușitor al lui Dodd:

- Băi, banii-s aicea, nu mai bine să-i adunăm și s-o-ntindem?

N-avem nevoie să...

- Auzi, oare noi doi am ieșit dintre aceiași craci? mârâi Jeg spre frate-său. Ești ăl mai tâmpit tăntălău.

- Ăl mai, întări și Neary.

- Crezi c-o să las patru mii de mărci la ciori? continuă Jeg. Adună paralele, Dodd, iar pe iapa aia o s-o spargem.

- Unde crezi că e? întrebă Neary.

- Nu erai tu marele cititor de urme?

- În sălbăticie, da, da' acuma nu suntem acolo-șa.

Jeg își arcui o sprânceană spre barăcile goale.

- Ai zice c-asta-i a mai-naltă culme a civilizației, nu?

Se uitară unii la alții un moment, prin praful suflat de vânt pe la picioarele lor, care ba se învolbura, ba se așeza la loc.

- E pe-aici-șa, pe undeva, zise Neary.

- Așa crezi? Noroc c-am la mine cei mai ageri ochi - io așa zic - de la apus de munți, deci calu' ei mort nu mi-a scăpat nici de la zece nenorocite de salturi depărtare. Da, p-acilea pe undeva e.

- Unde-ai zice că este? se interesă Neary.

- Tu unde te-ai băga?

Neary privi clădirile din jur, iar Shy se smuci la adăpost, când ochii lui săgetară spre tavernă.

- Acolo-șa, aș zice, da' io nu-s ea.